

Το ποντικάκι που ήθελε ν' αγγίξει ένα αστεράκι

(Ευγένιος Τριβιζάς)

Διαβάζουν

Γκότση Εβίτα

Καράμπελας Βασίλης

Παπαδημητροπούλου Φωτεινή

ΕΒΙΤΑ ΓΚΟΤΣΗ

Μια φορά και έναν καιρό, ήταν ένας ποντικούλης που το λέγανε Τρωκτικούλη. Ο Τρωκτικούλης ο ποντικούλης κάθε φορά που έβλεπε τα αστεράκια στον ουρανό ήθελε να τα αγγίξει.

–Παππού, έλεγε στον παππού του, σήκωσέ με σε παρακαλώ στα χέρια σου για να αγγίξω ένα αστεράκι.

–Δεν γίνεται αυτό που ζητάς εγγονάκι μου απαντούσε ο παππούς του. Τα αστεράκια είναι πάρα πολύ ψηλά. Δεν είναι καθόλου εύκολο να τα αγγίξει κανείς.

–Μα γιατί είναι τόσο ψηλά παππού;

–Είναι τόσο ψηλά για να μην τα αγγίζουνε τα ποντικάκια και λερώνεται η ασημόσκονή τους.

–Εγώ όμως παππού μια μέρα, να το δεις, θα αγγίξω ένα αστεράκι. Αλλά προτού το αγγίξω, θα πλύνω καλά - καλά τα χεράκια μου για να μην λερώσω την ασημόσκονη του.

Και τι δεν έκανε ο Τρωκτικούλης για να αγγίξει ένα αστεράκι. Έπαιρνε φόρα και πηδούσε με όλη του την δύναμη όσο πιο ψηλά μπορούσε. Σκαρφάλωνε σε σκουπόξυλα. Σκαρφάλωνε σε τηλεγραφόξυλα. Σκαρφάλωνε σε κεραίες τηλεόρασης. Σκαρφάλωνε σε καμπαναριά. Τίποτα όμως. Όσο και να προσπαθούσε δεν κατάφερνε να αγγίξει ένα αστεράκι.

–Ίσως είχε δίκιο ο παππούλης σκεφτόταν. Ίσως να μην αγγίξω ποτέ στην ζωή μου αστεράκι. Αλλά πάλι, το θέλω τόσο πολύ, που -ποιος ξέρει- ίσως κάποια μέρα να τα καταφέρω.

ΦΩΤΕΙΝΗ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Έτσι περνούσαν οι μέρες και οι μήνες ώσπου ένα Χριστουγεννιάτικο βράδυ βγήκε ο Τρωκτικούλης από την ποντικότρυπα του και τι να δει; Ένα στολισμένο έλατο στην μέση του σαλονιού και στην κορφή του ελάτου ένα ασημένιο αστεράκι. Ο Τρωκτικούλης, έτριψε τα μάτια του σαστισμένος, έκανε πέντε τούμπες από τη χαρά του, έκανε μπροστά, έκανε πίσω και έτρεξε στην ποντικοφωλιά του.

–Παππού! Παππού! Έλα να δεις! Ένα δέντρο φύτρωσε στη μέση του σαλονιού και στην κορυφή του έχει ένα αστεράκι.

–Είσαι σίγουρος, εγγονάκι μου;

–Άμα σου λέω παππού! Θα το αγγίξω. Δεν μου ξεφεύγει! Θα το αγγίξω.

Έτσι λοιπόν ο Τρωκτικούλης έπλυνε τα χέρια του και για καλό και για κακό σαπούνισε τα ποδαράκια του και τα μουστάκια του και την ουρίτσα του και άρχισε να σκαρφάλωνει στο Χριστουγεννιάτικο δέντρο.

Σκαρφάλωνε, σκαρφάλωνε, σκαρφάλωνε. Εκεί που σκαρφάλωνε συνάντησε ένα ξύλινο στρατιωτάκι. Φορούσε φανταχτερή στολή και στην μέση του είχε ζωσμένο ένα σπαθί.

–Γεια σου ποντικάκι, του είπε το στρατιωτάκι. Για πού το έβαλες;

–Πάω να αγγίξω ένα αστεράκι!

–Αστεράκι; Τι νόημα έχει να αγγίξεις ένα αστεράκι; είπε το στρατιωτάκι. Έχω να σου προτείνω κάτι πολύ καλύτερο.

–Δηλαδή;

–Να γίνεις και εσύ στρατιώτης. Βλέπεις εκείνο εκεί το κουτί στη βάση του δέντρου; Εκεί μέσα βρίσκονται άλλα δώδεκα στρατιωτάκια. Θα κάνουμε ένα στρατό και θα κατακτήσουμε όλο το σπίτι, θα κυριεύσουμε το μπάνιο. Θα λεηλατήσουμε την κουζίνα και ποιος ξέρει; Μπορεί να βρούμε κανέναν άλλο στρατό και να τον κατατροπώσουμε. Μετά θα κατακτήσουμε και τον υπόλοιπο κόσμο. Θα είσαι ένας δοξασμένος στρατιώτης ποντικός και όλοι θα σε τρέμουνε.

–Δεν θέλω να είμαι ένας δοξασμένος στρατιώτης ποντικός και όλοι να με τρέμουνε.

–Τι θέλεις;

–Να αγγίξω ένα αστεράκι.

ΒΑΣΙΛΗΣ ΚΑΡΑΜΠΕΛΑΣ

Έτσι ο Τρωτικούλης συνέχισε να σκαρφάλωνε. Σκαρφάλωνε, σκαρφάλωνε, σκαρφάλωνε και εκεί που σκαρφάλωνε, συνάντησε μια κουκλίτσα. Ήταν η πιο όμορφη κουκλίτσα που είχε δει ποτέ του. Είχε ολόξανθα μαλλιά και γαλάζια φουστίτσα.

–Γεια σου ποντικάκι, του είπε η κουκλίτσα, για πού το έβαλες;

–Πάω να αγγίξω ένα αστεράκι.

–Και τι θα καταλάβεις να αγγίξεις ένα αστεράκι; είπε η κουκλίτσα. Ενώ αν αγγίξεις εμένα, αν με αγκαλιάσεις, αν με φιλήσεις, αν με αγαπήσεις – ποιος ξέρει – μπορεί να σε αγαπήσω και εγώ. Βλέπεις εκείνο εκεί το κουτί με το ροζ περιτύλιγμα και την

βυσσινιά κορδέλα στη βάση του δέντρου; Ε, λοιπόν εκεί μέσα βρίσκεται ένα πανέμορφο κουκλόσπιτο, με λουλουδένια ταπετσαρία στη κρεβατοκάμαρα και μικρούλκα σερβίτσια στην τραπεζαρία. Θα ζήσουμε εκεί για πάντα ευτυχισμένοι και θα σου τηγανίζω κάθε μέρα τυροπιτάκια και την Κυριακή θα πηγαίνουμε στο κουκλοθέατρο.

– Δεν θέλω να ζήσουμε εκεί για πάντα ευτυχισμένοι, ούτε να μου τηγανίζεις κάθε μέρα τυροπιτάκια, ούτε την Κυριακή να πηγαίνουμε στο κουκλοθέατρο.

– Τι θέλεις;

– Να αγγίξω ένα αστεράκι.

– Καλά. Κάνε του κεφαλιού σου να δούμε τι θα καταλάβεις, είπε η κουκλίτσα.

ΕΒΙΤΑ ΓΚΟΤΣΗ

Έτσι το ποντικάκι συνέχισε να σκαρφάλωνει. Σκαρφάλωνε, σκαρφάλωνε, σκαρφάλωνε και εκεί που σκαρφάλωνε συνάντησε ένα ναυτάκι.

–Γεια σου ποντικάκι, του είπε το ναυτάκι. Για πού το έβαλες;

–Πάω να αγγίξω ένα αστεράκι.

–Αστεράκι; Ποιος ο λόγος να αγγίξεις ένα αστεράκι; Γιατί να χάνεις τον πολύτιμο χρόνο σου με αστεράκια; είπε το ναυτάκι. Έχω να σου προτείνω κάτι πολύ, πολύ, πολύ μα πάρα πολύ καλύτερο.

–Τι;

–Βλέπεις εκείνο εκεί το κουτί με το θαλασσί περιτύλιγμα και την μπλε κορδέλα στη βάση του δέντρου; Ε, λοιπόν εκεί μέσα βρίσκεται μια μπουκάλα που έχει μέσα ένα караβάκι. Θα σπάσουμε την μπουκάλα, θα κλέψουμε το караβάκι θα πάμε στο πιο κοντινό ρυάκι και θα σαλπάρουμε. Έχω εδώ στην τσέπη ένα χάρτη θησαυρών. Θα βρούμε στον ωκεανό και θα βρούμε τον θησαυρό. Εκατό ροζ ρουμπίνια μεγάλα σαν καρύδια και χίλια πράσινα σμαράγδια μεγάλα σαν αμύγδαλα. Θα είσαι ο πιο εύπορος ποντικός του κόσμου, όλοι θα σου κάνουν υποκλίσεις και θα ζεις σε ένα τυριόροφο σπίτι.

–Δεν θέλω να είμαι ο πιο εύπορος ποντικός του κόσμου, ούτε όλοι να μου κάνουν υποκλίσεις, ούτε να ζω σε ένα τυριόροφο σπίτι, είπε το ποντικάκι.

–Τι θέλεις;

–Να αγγίξω ένα αστεράκι. Πως το λένε ρε παιδιά; Θέλω να αγγίξω ένα αστεράκι. Ένα αστεράκι. Δεν θέλω ούτε να γίνω δοξασμένος στρατιώτης ποντικός, ούτε να μου τηγανίζουν τυροπιτάκια, ούτε, ούτε να μου κάνουν υποκλίσεις. Ένα αστεράκι θέλω να αγγίξω και εγώ. Πως το λένε; Ένα αστεράκι!

–Καλά ντε, μη φωνάζεις. Εσύ θα το μετανιώσεις... είπε το ναυτάκι.

Έτσι το ποντικάκι συνέχισε να ανεβαίνει, να ανεβαίνει, να ανεβαίνει, ώσπου έφτασε στην κορυφή του ελάτου.

Εκεί αντίκρισε το πιο όμορφο αστεράκι που είχε δει ποτέ του. Φεγγοβολούσε και το έλουζε σε μια μαλαματένια λάμψη. Το ποντικάκι άπλωσε δειλά - δειλά το χεράκι του που το είχε πλύνει οχτώ φορές και το άγγιξε. Το αστεράκι λες και ανάσανε.

Έγινε ακόμα πιο ασημένιο, πιο ζεστό, πιο λαμπερό. Λες και το αγκάλιασε η φεγγοβολιά του, λες και το χάιδεψαν απαλά οι φωτεινές ακτίνες του με την πιο γλυκιά θαλπωρή που μπορούσε ποτέ να φανταστεί. Το ποντικάκι αισθάνθηκε τόσο μα τόσο ευτυχισμένο. Τα μουστάκια του έτρεμαν. Τα ποδαράκια του έτρεμαν. Η ουρίτσα του έτρεμε. Έτρεμε ολόκληρο από τη χαρά του. Έτρεμε τόσο πολύ που έχασε την ισορροπία του, έπεσε από το δέντρο και βρέθηκε ανάσκελα στο παχύ χαλί.

Μόλις σηκώθηκε έτρεξε αμέσως στην ποντικότρυπα για να πει τα νέα στον παππού του.

–Παππού... παππού... Το άγγιξα.

–Ποιο άγγιξες, εγγονάκι μου;

–Το αστεράκι! Το άγγιξα το αστεράκι!

–Μπράβο εγγονάκι μου, καμάρωσε ο παππούς. Είσαι το πρώτο ποντικάκι στην οικογένειά μας που αγγίζει αστεράκι. Θα χουμε να το λέμε...

ΦΩΤΕΙΝΗ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μετά το ποντικάκι βγήκε από την ποντικότρυπα και έτρεξε γρήγορα-γρήγορα να δει πάλι το αστεράκι που είχε αγγίξει.

Αλλά στο μεταξύ είχε γίνει μια βλάβη του ηλεκτρικού και το αστεράκι είχε σβήσει.

–Φαίνεται ότι θα γύρισε πάλι ξανά στον ουρανό! σκέφτηκε το ποντικάκι.

Φόρεσε το παλτουδάκι του βγήκε στον κήπο και σήκωσε τα μάτια του ψηλά.
Χιλιάδες, μυριάδες αστέρια στραφτάλιζαν στο απέραντο στερέωμα... Το ποντικάκι
τα αγκάλιασε όλα με το βλέμμα του.

–Ποιο άραγε να είναι αυτό που άγγιξα; αναρωτήθηκε.

Τώρα όμως που είχε αγγίξει ένα αστεράκι ένοιωθε μια μεγάλη αυτοπεποίθηση.

–Υπάρχουν χιλιάδες ακόμα αστεράκια για να αγγίξω, σκέφτηκε. Αλλά αφού τα
κατάφερα μια φορά, σίγουρα θα τα ξανακαταφέρω... Θα τ' αγγίξω όλα...

Και εκεί ανάμεσα στα χιλιάδες αστέρια, ένα μικρό αστεράκι τρεμόσβηνε λες και του
έκλεινε το μάτι, λες και του έλεγε.

–Ναι, μικρό μου ποντικάκι... Κάποια μέρα θα τ' αγγίξεις όλα...